

zondag 5 februari 2017
BEVESTIGING AMBTSDRAGERS
Bijbellezing: Efeziërs 4,1-16

In de preek zullen wij horen wat God heeft te zeggen over de kerk. En dat is zoiets moois, zoiets bemoedigends! God heeft een geweldige bedoeling met de gemeente, met de wereldwijde kerk, maar ook met ons als Ontmoetingskerk. Wij zien vaak de kerk in praktijk, ik zou haast zeggen: wij zien vaak de kerk aan de buitenkant, ook al zijn wij misschien wel echt kerkelijk betrokken... Maar in deze preek kijken wij helemaal naar de binnenkant... wij turen naar binnen... misschien moeten wij even een gaatje maken om naar binnen te kijken, zoveel stof is er op de ramen gekomen... maar kijk maar mee... wat mooi...!

God heeft een geweldige bedoeling met de kerk. Ja, je moet het wel in breder perspectief zien dan alleen de kerk: *God*, zo heeft Hijzelf gezegd, *zal deze hele wereld nieuw maken*. Hij zal – zo zegt Paulus in de Efezebrief – alles één maken. *Dat* is de hoop voor deze wereld. Deze wereld die zo is verscheurd, zo verbrokken, waarin zoveel muren zijn gebouwd tussen mensen en tussen volken en deze muren nog steeds worden gebouwd... Deze wereld waarin zoveel kapot is gegaan..., waarin soms zo weinig naar elkaar wordt geluisterd..., waarover zoveel meningen zijn... God zal het nieuw maken, zegt de Bijbel. Christus zal alles met Zich verzoenen. Want Hij is de Heer van deze wereld. ... Ja, dat kan je op dit moment misschien vaak niet zien dat Christus Heer is. Maar Christus is voor deze wereld de dood in gegaan. Hij heeft Zijn leven gegeven. En daardoor zijn alle duistere machten en krachten die mensen in hun greep houden, die de wereld in hun greep houden, in hun hemd gezet. De liefde van Christus heeft het gewonnen! Jezus heeft met Zijn sterven, Zijn liefde tot in de dood, de weg tot de Vader geopend. En ook de weg tot elkaar gegeven. Prijs de Heer, de weg is open. Naar de Vader, naar elkaar!

De vorm van het kruis laat ons al zien wat voor hoop wij uit het sterven, het offer van de Heere Jezus aan het kruis mogen halen: de verticale balk staat in de aarde, maar wijst naar de hemel. Jezus wil ons met God verzoenen, ons ondanks alles wat er tussen ons en Hem instaat, bij God terugbrengen. En de horizontale balk wijst naar links en naar rechts: naar al de mensen om ons heen. Jezus wil ook de mensen samenbrengen, een maken, alles wat tussen ons en de ander instaat wegnemen. Heelmaking. Verzoening. Een zijn. Dat is de boodschap van het kruis. En via dat kruis kijken wij als christenen daarom vooruit naar Gods toekomst, naar het moment dat alle muren en blokkades zullen wegvallen. Dat is de hoop die wij christenen mogen dragen en mogen uitdragen, in deze wereld die op dit moment nog niet bepaald van deze eenheid getuigt.

De kerk – dan kom ik eindelijk bij de kerk uit waar wij nog steeds door de ramen stonden te turen – *de kerk mag een begin zijn van dit grote, allesomvattende herstelwerk van God*. Daarom heeft Jezus leerlingen om Zich heen geroepen als één groep. En deze leerlingen zijn later onder de leiding van de Geest samen één gemeente gaan vormen. En vervolgens werden er na het eerste Pinksterfeest overal allemaal gemeenten gesticht. Samen vormen al die gemeenten, waar ook onze Ontmoetingskerk er eentje van is, het begin van Gods wereldwijde herstelwerk. De kerk mag al laten zien waar het later op uitloopt: die eenheid met de Heere Jezus, die liefde die Hij heeft gegeven en die wij nu met elkaar mogen delen. De kerk dat is die gemeenschap die er is rondom Jezus, waar het niet belangrijk is of je oud bent of jong, hoe je eruit ziet, wat voor achtergrond je hebt. Het kruis van de Heere Jezus, dat was het eerste, dat is het fundament van onze hoop: het kruis dat naar boven wijst... en dat ook naar de mensen om ons heen wijst. Jezus heeft met Zijn offer het fundament gelegd, de eerste steen van de nieuwe toekomst die God aan het bouwen is. En wij als kerk,

met al die kerken om ons heen, mogen van die oefenplekken zijn waar die liefde en die eenheid wordt geloofd en wordt geleefd. Wij mogen van die lichtpuntjes zijn in die duistere wereld, die getuigen van het prachtige licht dat straks zal schijnen als Jezus terugkomt: de liefde, de vrede, die dan zal aanbreken.

Als ik dit nu zo zeg hè, dan kan ik mij bijna niet bedwingen om dit alles gelijk wat af te zwakken. Want het klinkt zo mooi..., maar die liefde..., die eenheid... nou ik kan heel wat verhalen vertellen dat het in de kerk er vaak anders aan toegaat. Er zijn wat trieste verhalen te noemen. Ook de Ontmoetingskerk is hierin niet volmaakt. Maar toch moeten wij door al het stof dat op de ramen zit, naar binnen kijken... die kerk die bevat toch een geheim: het is die liefde, die eenheid, die verbondenheid... die Christus heeft gebracht met Zijn offer aan het kruis... en die Hij als een schat aan de kerk heeft gegeven: 'Hier heb je al Mijn liefde. Liefde genoeg voor alle dagen van de wereld. Zul je er zuinig op zijn? Zal je het delen met elkaar en uitdelen? Zal je aan de wereld laten zien wat Ik heb gegeven en hoe Ik de wereld straks zal veranderen? Want door jullie wil Ik de wereld aanspreken.' En dat is dan ook de reden waarom Paulus in de Efezebrief, nadat hij verteld heeft over die geweldige toekomst als alles een zal zijn onder Christus' heerschappij... dat Paulus vervolgens de gemeenteleden met heel veel woorden opdraagt om deze eenheid en deze liefde uit te stralen. De gemeente is geroepen om in die liefde van Christus te delen. Zij hebben van Jezus mogen horen. Zij mogen bij Hem horen. Zij zijn geroepen. Maar bij die roeping hoort ook een hoge verantwoordelijkheid: *zo roep ik u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is: in alle nederigheid en zachtaardigheid, met geduld, door elkaar in liefde te verdragen en u te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede. Eén lichaam, en één Geest, zoals u ook geroepen bent tot één hoop van uw roeping*. Leef die hoop op die prachtige toekomst uit, zegt Paulus. Die hoop dat straks alles één zal zijn onder Christus..

Spannen u en ik zich ook in om die eenheid en die liefde te bewaren, te zoeken, als gemeente? Want hiermee staat alles op het spel. Die eenheid, die liefde..., dat is ons visitekaartje naar de buurt. Nee, dat is te weinig, die eenheid en die liefde, dat is onze *identiteit*. Met die eenheid en die liefde laten wij zien waar wij vandaan komen en waar wij naar toegaan: wij komen vanaf het kruis van Christus, waar die liefde door Hem is gebracht. Wij leven vanuit Pasen. En wij zijn onderweg naar die toekomst van de Here Jezus, waarin die liefde en die eenheid volmaakt zal zijn. Spannen u en ik zich in daarom om die eenheid en die liefde te bewaren, te zoeken, als gemeente? Ons geloof in Jezus..., *ja de eer van Jezus staat hierin op het spel!*

Eenheid, dat betekent niet: allemaal hetzelfde denken en voelen. Nee, er zullen verschillen zijn. Gelukkig wel, zo zeg ik ook. Misschien is het soms lastig al die verschillen en al die verschillende gebruiksaanwijzingen van ons mensen, maar het is ook heerlijk: die veelkleurigheid, die diversiteit. Verrassend soms. Het scherpt je op. Het versterkt elkaar juist. Het leert je om niet al te veel in bijzaken op te gaan maar samen de kern te zoeken. ... Spannen u en ik zich in om die eenheid te bewaren? Om elkaar te aanvaarden. Elkaar op te bouwen. Naast elkaar te staan. Om elkaar heen te staan. Aanwezig te zijn. Jezelf te geven. Jezelf op te offeren. Eenheid en liefde gaan namelijk nog verder dan verdraagzaamheid. Als er geen ruzie is, dan hoeft dat nog niet te betekenen dat er geen eenheid is. Want je kunt elkaar ook ontlopen. Eenheid, dat is geen los zand, ieder die zijn of haar eigen weg gaat. Eenheid, dat betekent soms ook spanning..., moeten zoeken met elkaar..., even pas op de plaats nemen..., jezelf eerlijk voor de spiegel zien..., maar dat op elkaar betrokken zijn, dat samen zijn, dat samen de Heere Jezus eren..., dat moeten wij vasthouden. Samen Hem groot maken. Samen Hem dienen. Ook al woont de een

in Schollebaar, de ander in Nieuwerkerk en de derde in Lage Land. Elkaar ontmoeten. Ook diegene waar je niet gelijk op af zou stappen, diegene die misschien van nature je afstoot. Elkaar ontmoeten en samen, met al die verschillen, God loven en dienen. Dat is zo belangrijk! Onze hoop op de toekomst, de toekomst dat straks alles onder Jezus' voeten zal zijn en dat iedereen en alles voor Hem zal buigen, dat de wereld weer volkomen één zal zijn... onze hoop op die toekomst bepaalt onze roeping nu. Hoe wij nu leven en samen leven laat iets zien van onze toekomstverwachting... onze verwachting van de terugkomst van de Heere Jezus.

Nu in dat samenleven van de gemeente, in dat met elkaar onderweg zijn tot de terugkomst van de Heere Jezus, hebben sommige mensen in de gemeente een bijzondere taak. Wij noemen hen ambtsdragers. Je kunt uit de Bijbel niet zomaar een kerkstructuur aflezen, een organisatie voor hoe wij het nu moeten organiseren. Vandaar dat wij hier in Efeziërs 4 iets anders lezen dan bijvoorbeeld in andere brieven van Paulus. De organisatie was in ontwikkeling en was misschien toen ook van plaats tot plaats daarom wat verschillend. Maar wat in ieder geval heel vaak naar voren komt in de Bijbel: God roept bepaalde mensen tot een bijzondere taak in de gemeente. En daarom worden vanmorgen in ons midden enkele mensen voor die bijzondere taak aangesteld. In het ambt gezet als ouderling of diaken. Of een functie toevertrouwd, zoals de aanstaande kerkrentmeester.

Paulus gebruikt twee treffende beelden voor deze personen met een bijzondere taak. En vanuit die twee beelden kunnen wij ook beter begrijpen wat de taak en de plaats is van deze broeders en zusters die vanmorgen een ambt of functie op zich nemen.

Ten eerste noemt Paulus deze personen een *geschenk*. Paulus citeert een tekst uit Psalm 68, waarin God wordt bezongen als degene die boven de aarde is verheven en Zijn gaven op aarde uitstrooit. Nou, zo – zegt Paulus – is de Heere Jezus naar de hemel gevaren, daar zit Hij als allerhoogste Koning... en Hij strooit Zijn gaven, Zijn geschenken uit op de aarde. En weet je wat Zijn geschenken Zijn die Hij hier in ons midden uitstrooit? Nou, er zitten hier vanmorgen enkelen voor in de kerk. Drie ambtsdragers die bevestigd worden en drie die herbevestigd worden. En een kerkrentmeester. Geschenken van de Heer.

Ik hoop dat u daarom deze mensen ook echt op deze manier zult ontvangen en aanvaarden. Het zijn geschenken, zegt Paulus. God heeft hen aan u en jou gegeven. Ja, ze zijn alle vier voorgedragen door u als gemeente tijdens het indienen van de namen. En de kerkenraad heeft erover nagedacht en God om wijsheid gebeden wie wij moesten kiezen. Er zijn gesprekken aangegaan. En ook deze broeders hebben ervoor gebeden. Maar in al die menselijke handelingen die zijn verricht, mogen wij de hand van God zien. God Die met Zijn ene hand ons mensen aan het werk zet om na te denken om keuzen te maken... en Die met Zijn andere hand ons deze geschenken geeft. ... Aanvaard hen daarom als geschenken... als geschenken *van God*. God wil door hen heen werken. God wil door hen onze gemeente zegenen. Het zijn en blijven heel gewone mensen, met ieder zijn of haar rare eigenschappen en gebruiksaanwijzingen. En toch: geschenken van God. God Die al de eeuwen door heel gewone mensen heeft geroepen om Zijn volk te leiden: David de schaapherder die koning werd, Amos de boer die profeet werd. God Die al de eeuwen door heel gewone mensen heeft geroepen om Zijn kerk te leiden: Petrus en Jakobus, de vissers die kerkleider werden. Dit is de manier waarop God de gemeente wil vormen, wil sturen, wil bewaren bij het geloof in Jezus Christus, bij de eenheid en de liefde van Jezus Christus. Via deze heel gewone mensen

Geschenken van God. Dat is het eerste beeld. En het tweede beeld waarop Paulus overschakelt, dat heb ik al met de kinderen een klein beetje besproken: het is het beeld van

het lichaam. Paulus stelt de gemeente voor als een lichaam met allemaal verschillende ledematen. Dat beeld gebruikt Paulus wel vaker, maar dit keer licht Paulus er iets uit: al die verschillende delen van het lichaam, die stuk voor stuk belangrijk zijn, die worden bij elkaar gehouden door 'banden die ondersteuning geven', zegt Paulus. De Nieuwe Bijbelvertaling noemt het gewrichtsbanden. Ik heb het even nagevraagd bij een van onze huisartsen in de gemeente, maar je kunt hierbij bijvoorbeeld denken aan de banden om de knie. Die banden zijn bedoeld om onder andere die de knie op zijn plaats te houden. Of noem het de pezen die bijvoorbeeld de voet letterlijk en figuurlijk in vorm houden. Banden die ondersteuning geven aan het lichaam... banden die al die verschillende ledematen die met elkaar samenhangen ondersteuning geven.

Nou, dat is jullie taak als ambtsdragers. Jullie zijn geroepen door de gemeente en door God om ondersteuning aan de gemeente te geven. Om dat alles stevigheid en vastigheid te geven. Als die pezen en die banden niet meer functioneren..., dan zakt alles in elkaar. (X) Paulus gebruikt nog meer woorden om het nog duidelijker te maken wat jullie taak is, waarom jullie aan de gemeente gegeven zijn door God. God wil jullie gebruiken om de gemeente toe te rusten om te groeien. Want God wil groei in de gemeente! Het lichaam moet groeien, tot volwassenheid komen. Dus geen kwantitatieve groei, maar kwalitatieve groei. Je moet niet gelijk aan groei in aantal denken. Dat hoort ook bij de taak van de gemeente: andere mensen meenemen, uitnodigen. Maar Paulus bedoelt hier allereerst: groei van binnen. Geloofsgroei. Toegroei naar Christus. Samen geloven. Samen het geloof doordenken. Samen het geloof vasthouden. Samen in geloof groeien.

Want, zo gaat Paulus, het is de bedoeling dat wij niet heen en weer geslingerd worden door de golven en meegesleurd door elke wind van leer... De kerkenraad is dus ook bedoeld om een stukje stabiliteit aan de gemeente te geven. Niet dat jullie als kerkenraad heel conservatieve mensen moeten zijn, die altijd bij alles op de rem trappen... nee, loop soms maar gewoon voor de troepen uit... maar wat Paulus hier bedoeld is, dat er van jullie wordt gevraagd dat jullie werken aan de stabiliteit van de gemeente. Dat wij bij de kern blijven, dat wij bij het geloof blijven, in al de prikkels die er op ons af komen. Nu, dat vraagt van jullie ook een stukje bezinning, gebed, ruimte nemen om te overdenken, om samen te zoeken.

Samen mogen jullie het lichaam en de afzonderlijke leden, de gemeente als geheel en de gemeentelieden afzonderlijk, helpen om zo toe te groeien naar Christus. Om te groeien in geloof. Om te groeien in liefde en eenheid. Van ons als gemeente wordt gevraagd om deze broeders en zusters daarvoor de ruimte te geven. Als een ouderling bij u op huisbezoek komt en met u over het geloof wil spreken. Zie hen dan als geschenken van God die zijn geroepen om met u mee te lopen..., mee te leven..., mee te denken..., mee te bidden. ... Maar denk ook aan de diakenen, een ander ambt, om hen te helpen om hun dienst te kunnen volbrengen. De financiële middelen die zij daarvoor nodig hebben. Het gebed. Maar zij hebben ook mensen nodig die willen mee-dienen. En ook de kerkrentmeesters. Ook zij vragen gebed en bemoediging en medewerking.

God heeft ons aan elkaar gegeven. Ieder met een eigen plaats in de gemeente en een eigen verantwoordelijkheid. En sommigen heeft Hij een bijzondere verantwoordelijkheid gegeven, als banden, pezen, om het geheel van de gemeente te ondersteunen en toe te rusten. Om samen te groeien in geloof en in eenheid en liefde. Tot een getuigenis voor de wereld. Tot het moment dat Christus terugkomt.